

Nr 217.

Godkänd av första kammaren den 30 maj 1924.

Godkänd av andra kammaren den 30 maj 1924.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av väckta motioner om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om dels beredande av lika pensionsförmåner i vissa fall åt f. d. befattningshavare i statens tjänst av samma grad, dels ock höjda pensioner åt pensionerade f. d. befattningshavare i statens tjänst, som pensionerats enligt äldre bestämmelser.

(Bankoutskottets utlåtande nr 50.)

Till Konungen.

I en inom riksdagen väckt motion har hemställts, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, huruvida icke f. d. statens befattningshavare, som inbetalt lika mycket i pensionsavgifter och äro av samma grad, skulle kunna tillerkännas samma pensionsförmåner, oavsett tidpunkten när de avgått». Vidare har i annan inom riksdagen väckt motion hemställts, »att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes taga i övervägande, huruvida f. d. befattningshavare i statens tjänst, pensionerade enligt äldre bestämmelser, må kunna få sina pensioner höjda till samma belopp, som utgå till sådana befattningshavare, pensionerade efter senaste bestämmelser, samt till riksdagen inkomma med den framställning, som av nämnda undersökning kan föranledas».

Såsom av en i ärendet lämnad redogörelse framgår, hava vid upprepade tillfällen yrkanden framkommit om förhöjning av redan avgångna tjänst innehavares pensioner. Det lär icke heller kunna förnekas, att ifrågavarande, under helt andra förhållanden fastställda pensionsbelopp numera i allmänhet måste anses vara alltför knappt tillmätta. De yrkanden på pensionsförbättring, som tid efter annan framförts, synas därför vara befogade. Statsmakterna hava också, enligt vad av redogörelsen framgår, i viss mån beaktat de synpunkter, som därvid gjorts gällande. Sålunda hava ifråga om de dyrtidstillägg, som under de senare åren beviljats, andra och gynnsammare grunder kommit till tillämpning för f. d. befattningshavare än för befattningshavare i tjänst, varjämte särskilda pensionstillägg beviljats i syfte att något förbättra de förras ställning. Den pensionskommitté, som år 1921 tillsattes, har också erkänt behovet av en mera genomgående förbättring av det bekymmersamma läge, vari dessa

f. d. befattningshavare befinna sig. Det har emellertid framhållits, att åtskilliga svårigheter äro förenade med genomförandet under nuvarande förhållanden av en definitiv pensionsreglering. I sådant avseende må särskilt erinras, hurusom på flera håll ny löne- eller pensionsreglering ännu icke kunnat genomföras och att bland annat en av förutsättningarna för en mera allmän pensionsreglering vore den, att nyreglerade pensioner borde föreligga över hela linjen. Sedan ny definitiv löneroglering genomförts för befattningshavare vid statsdepartement m. fl. verk och i anslutning därtill vissa provisoriska pensionsbestämmelser för nämnda personal godkänts, uppdrogs åt 1921 års pensionskommitté att verkställa utredning rörande nya definitiva pensionsbestämmelser. Men kommittén erhöU därjämte i uppdrag att utreda vissa andra till pensionsväsendet hörande frågor, bland andra förbättring av redan utgående pensioner, särskilt sådana, som i och för sig vore mycket låga, och i samband därmed jämkning av vissa dyrtidstillägg. Dessa båda frågor ansågos vara av särskilt brådskande natur och förslag i dessa ämnen framlades, såsom i ärendet omförmälts, vid 1922 års riksdag. Emellertid förordnade Eders Kungl. Maj:t sedermera på hösten 1922, att kommitténs arbeten skulle från och med den 1 mars 1923 vila och därefter icke utan Eders Kungl. Maj:ts särskilda medgivande upptagas.

De åtgärder, som hittills vidtagits till förbättrande av redan utgående pensioner, äro enligt riksdagens mening icke tillfredsställande och det vill synas, att ju längre den allmänna pensionsreglering, som nu sedan rätt lång tid tillbaka ställts i utsikt, fördröjes, med desto större styrka framträder behovet av en mera vittgående reglering, om än densamma under nuvarande förhållanden måste bliva endast av provisorisk natur. Utöver de svårigheter av olika slag, som enligt vad förut framhållits äro förenade med genomförandet för närvarande av en allmän och mera definitiv pensionsreglering, tillkommer nämligen den omständigheten, att densamma skulle kräva så betydande kostnader, att den under nuvarande statsfinansiella förhållanden synes vara svår att genomföra. Riksdagen kan således icke biträda förslaget om en utredning i den omfattning, som avses i den senare av ovan omförmälda motioner. Däremot lärer ytterligare någon pensionsförbättring efter all sannolikhet kunna genomföras utan allt för betungande kostnader, och vill det synas riksdagen, som om en utredning härom skulle kunna anförtros åt förenämnda pensionskommitté.

Riksdagen har alltså funnit sig böra avlåta en skrivelse till Eders Kungl. Maj:t i ovanberörda syfte. Åberopande det anförda får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville taga under övertvägande, huruvida en ytterligare förbättring av pensioner av äldre typ må kunna genomföras samt därefter snarast möjligt för riksdagen framlägga det förslag, vartill omständigheterna må föranleda.

Stockholm den 30 maj 1924.

Med undersåtlig vördnad.